

v gozdu; pravila je o ptičih, o kosu in o slavcu in o taščici, ki tako lepo pojó,, da bi jih lahko vedno poslušala, povedala je, da je videla tam na jasi zajca, ki je imel čudovito dolga ušesa,, in srne, ki so se napajale v potoku, potem pa zbežale bogvekam... In to je povedala, da je naposled zaspala, in kaj vse se ji je sanjalo...

»Nič nisi sanjala, Tinka!« se je pošalil tedaj Poldek. »Saj vidiš, da te peljemo v biserni grad... Še lepše je tukaj na senu, ki je tako mehko in tako prijetno diši...«

Zvočen smeh se je razlil iz Tinkinega grla.

»Ali bomo kmalu doma, Poldek?«

»Kmalu, Tinka! Vidiš, tista svetla luč tam na bregu! To je okno naše hiše; mama nas gotovo težko pričakuje z večerjo, ker nas ni tako dolgo domov; še bolj kasni smo danes, kakor smo bili sinoči...«

Vsi trije otroci so legli zopet vznak na seno, opazovali zvezde in mesec na nebu ter se šepetaje pogovarjali med seboj. Voz se je zibal počasi naprej; med ropotanjem koles se je zdajpazdaj začul očetov hripavi, zategli glas, ki je poganjal.

Tinka se je popolnoma zarila v dišeče seno ter si položila roke pod glavo. In še vedno je pripovedovala bratcema o čaru večera, ki jo je bil zmotil; rekla je, da se ji zdi mesec kakor barka, naložena s samimi cekini, in je pravila še vedno o zajcu in o srnah, o oni zlati kočiji, v kateri se je vozila, ter naposled o gozdnih vilah, onih prelepih gozdnih devicah, ki so jo imele v svojem naročju...

Solnček.

I.

„Solnček, posij mi v hram,
bivam v njem sirotek sam:
družbo bi rad imel,
v žarkih bi tvojih pel!“ —

„Le odpri si oči,
videl boš, kako iskri
vsepovsod žarek moj,
v hram pa ne more tvoj. —

V srce je žalost šla,
okna zaprla vsa,
kako bi v srce šlo,
ko je pa v njem hudó!“

II.

Povsod blestiš,
zakaj bežiš
pred hišo našo vedno?

Pokukaj k nam
v uborni hram,
v življenje naše bedno!

„K vam bi prišlo
moje zlato,
od vas zbegavam plah:

Obleka mi
tako blesti,
nesnage me je strah!“

A. Rapč.